

Arrest

nr. 178 014 van 21 november 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 20 juni 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 7 juni 2016 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 augustus 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 september 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De in de aanhef van dit arrest vermelde beslissing vormt de bestreden beslissing. Zij is gemotiveerd als volgt:

“Aan de heer, die verklaart te heten:

naam: [P.]

voornaam: [M.]

[...]

nationaliteit: Servië

In voorkomend geval, ALIAS: [M., P.] [...] Kroatië;

wordt een inreisverbod voor 4 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 07.06.2016 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat: x 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor fraude: gebruik van een vals paspoort en een vals rijbewijs, PV nrBG.21.L9.003887/2016 van de politiezone Kouter (Jabbeke).

*De betrokkene moet opgesloten worden want er bestaat een risico op onderduiken:
Betrokkene gaf een valse identiteit/gebruikte valse identiteitsdocumenten bij zijn identiteitscontrole.
Betrokkene werd reeds gerepatriëerd. Betrokkene is terug in illegaal verblijf.
Betrokkene heeft geen officieel verblijfsadres.*

Betrokkene heeft geprobeerd om de Belgische Staat te misleiden. Bij zijn identiteitscontrole verklaarde betrokkene, aan de hand van een vals paspoort en een vals rijbewijs, Kroaat te zijn en [M., P.] te heten. Echter, na afname van zijn vingerafdrukken, blijkt betrokkene [P., M.] te heten en van Servische nationaliteit te zijn.

Het is daarom dat een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van vier jaar:

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, 3° alinea van de Wet 15/12/1980 heeft:

x de onderdaan van een derde land fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en geprobeerd om de Belgische Staat te misleiden ten einde in België te kunnen verblijven. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en de poging tot fraude, is een inreisverbod van 4 jaar proportioneel."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert "in hoofddorde" in een eerste middel het volgende aan: "Schending artikel 74/13 Vreemdelingenwet Schending artikel 74/11 Vreemdelingenwet Schending van de materiële motiveringsplicht Schending zorgvuldigheidsbeginsel".

Hij betoogt als volgt:

"II.1.1. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

Algemeen wordt aangenomen dat de materiële motiveringsverplichting een procedureel en een inhoudelijk voorwerp heeft.

De inhoudelijke motiveringsplicht gebiedt dat de motieven waarop een bestuurshandeling rust, deugdelijk zijn: de beslissing moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn.

II.1.2. Artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Art. 74/11.[1 § 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen : 1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of; 2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd. [2 De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien : 1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden; 2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.]2 De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

II.1.3. Artikel 74/11, §1, derde lid stelt dat het inreisverbod maximum vijf jaar betreft, indien een onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt.

Artikel 74/11 voorziet immers maar in de mogelijkheid voor de verwerende partij om een inreisverbod op te leggen en geenszins in een verplichting voor verwerende partij om dit effectief (en ten allen tijde) te doen.

Door louter te verwijzen naar deze wettelijke mogelijkheid verduidelijkt de verwerende partij dan ook geenszins waarom zij een dergelijke maatregel met een dergelijke ernstige impact meent te moeten nemen.

Verwerende partij lijkt een termijn van vier jaar inreisverbod bij fraude als een nieuwe vaste regel te beschouwen, net zoals een twee jaar inreisverbod bij afwezigheid van fraude.

Verwerende partij is in het verleden reeds op de vingers getikt door de Raad van State wat betreft de gebrekkige motivering van een inreisverbod. Nu lijkt zij een nieuw beleid te voeren door telkens vier jaar (bij fraude) en twee jaar (bij niet fraude) op te leggen, zonder iets aan haar motivering te verbeteren.

Verwerende partij toont op deze manier geenszins aan dat zij rekening houdt met de specifieke omstandigheden van elk geval.

In die zin schendt de bestreden beslissing alvast het artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet alsook de materiële motiveringsplicht.

De thans weergegeven motivering kan immers geenszins de beslissing (om een inreisverbod van vier jaar op te leggen) schragen.

II.1.4. Maar er is meer. De wet stipuleert nochtans dat verwerende partij dient rekening te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van een derdelander bij het nemen van een beslissing tot verwijdering.

Artikel 74/13 vreemdelingenwet luidt immers als volgt:

“Art. 74/13. [1 Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.]”

Uit de thans bestreden beslissing blijkt geenszins dat verwerende partij heeft rekening gehouden met de gezondheidstoestand of de familiale situatie van verzoekende partij. Had zij dit wel gedaan zou zij rekening dienen te houden met het feit dat de hele familie van verzoekende partij op een legale manier in België verblijft, dat haar moeder begraven is in België en dat haar vader ongeneeslijk ziek is en palliatieve zorg nodig heeft. Deze zorg kreeg hij reeds meer dan 6 jaar van verzoekende partij. Bovendien, de vader van verzoekende partij zal weldra overlijden, en in België begraven worden. De huidige beslissing zal zij noch de begrafenis van haar vader kunnen bijwonen noch de graf van haar ouders kunnen bezoeken.

II.1.5. Verzoekende partij is tevens van mening dat verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel, de materiële motiveringsplicht en artikel 74/11 en 74/13 Vreemdelingenwet heeft geschonden.”

2.2. De Raad wijst er op dat artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) betrekking heeft op een verwijderingsmaatregel, quod non in casu. Dit onderdeel van het middel is dan ook onontvankelijk.

2.3 De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.]

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

2.4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat een inreisverbod wordt opgelegd omdat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt in zijn verzoekschrift dient de verwerende partij in dit geval wel degelijk een inreisverbod op te leggen. Dit volgt uit het bovenvermeld artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Vervolgens blijkt uit artikel 74/11, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet dat in geval van fraude de maximumtermijn van het inreisverbod op 5 jaar kan worden gebracht. In casu opteerde de verwerende partij voor een termijn van vier jaar. Zij motiveerde dit als volgt:

“Overeenkomstig artikel 74/11, §1, 3° alinea van de Wet 15/12/1980 heeft:

x de onderdaan van een derde land fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en geprobeerd om de Belgische Staat te misleiden ten einde in België te kunnen verblijven. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en de poging tot fraude, is een inreisverbod van 4 jaar proportioneel.”

In het gedeelte van de bestreden beslissing dat betrekking heeft op de reden waarom een inreisverbod wordt opgelegd, wordt deze fraude nader uiteengezet.

2.5. Gelet op het voormelde kan verzoeker niet dienstig opwerpen in zijn verzoekschrift dat de verwerende partij louter verwijst naar een wettelijke mogelijkheid en geenszins verduidelijkt waarom ze een inreisverbod met een ernstige impact oplegt. Tevens blijkt duidelijk dat de verwerende partij wel degelijk rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden die verzoekers geval kenmerken, zodat verzoeker niet dienstig kan betogen dat dit niet het geval is.

2.6. Verzoeker betwist de in punt 2.4. vermelde vaststellingen niet en toont door nog algemene kritiek te uiten dat verweerder *“een termijn van vier jaar inreisverbod bij fraude als een nieuwe vaste regel [beschouwt]”*, niet aan dat de betrokken motivering van verweerder kennelijk onredelijk of onjuist is.

2.7. Verzoeker toont ten slotte niet aan dat met bepaalde specifieke omstandigheden die zijn geval kenmerken, bij het opleggen van het inreisverbod geen rekening werd gehouden

Het eerste middel is derhalve, in zoverre ontvankelijk, ongegrond.

2.8. In een tweede middel voert verzoeker in subsidiaire orde het volgende aan: *“Schending materiële motiveringsplicht Schending zorgvuldigheidsbeginsel Schending artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet”*.

Hij betoogt als volgt:

“II.2.1. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

Algemeen wordt aangenomen dat de materiële motiveringsverplichting een procedureel en een inhoudelijk voorwerp heeft.

De inhoudelijke motiveringsplicht gebiedt dat de motieven waarop een bestuurshandeling rust, deugdelijk zijn: de beslissing moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn.

II.2.2. Verzoekende partij vraagt zich af of het bewust PV's ten hare laste, waar naar de thans bestreden beslissing verwijst, wel degelijk in haar dossier zit.

Verzoekende partij vraagt zich dan ook af of er hier enig stuk van terug te vinden is in haar dossier, dat essentieel is om de legaliteit van de bestreden beslissing te kunnen verifiëren.

Het is voor de verzoekende partij onmogelijk om de legaliteit van de bestreden beslissing na te gaan zonder over het bewuste stuk te beschikken waaruit zou blijken dat verzoekende partij wel degelijk een PV heeft. Het is namelijk het “kroonstuk” waarop de bestreden beslissing gebaseerd is.

Indien het stuk niet in het administratief dossier zit, stelt verzoekende partij zich dan ook noodgedwongen op het standpunt dat het PV nooit is opgesteld en verzoekt uw Raad om de bestreden beslissing te vernietigen.

II.2.3. Thans wordt geen enkel stuk voorgelegd die de thans bestreden beslissing kan staven en is verzoekende partij van mening dat de bestreden beslissing dient te worden vernietigd.

Verzoekende partij is dan ook mening dat verwerende partij de materiële motiveringsverplichting en het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden.”

2.9. Verzoeker werkt de aangevoerde schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet in zijn tweede middel niet verder uit, zodat dit onderdeel onontvankelijk is.

2.10. Verzoeker stelt zich de vraag of het proces-verbaal waarnaar de bestreden beslissing verwijst in het administratief dossier zit en is van oordeel dat als dit niet het geval is, het proces-verbaal nooit werd opgesteld en de Raad de bestreden beslissing moet vernietigen.

2.11. De Raad merkt op dat het administratief dossier een afschrift bevat van een *“Administratief verslag: illegaal verblijf”*, opgesteld door de Federale Politie op 7 juni 2016. Hierin wordt onder de rubriek *“Informatie over een gerechtelijk feit betreffende betrokkene”* melding gemaakt van het feit dat verzoeker op 7 juni 2016 bij een identiteitscontrole door de politiezone Kouter (Jabbeke) op heterdaad werd betrapt op het gebruik van een vals Kroatisch rijbewijs en een vals Kroatisch paspoort. Het verslag vermeldt dat deze bevindingen werden bevestigd door de luchtvaartpolitie. In dit administratief verslag is het PV-nummer terug te vinden dat ook in de bestreden beslissing wordt weergegeven. Het feit dat voormeld proces-verbaal zelf niet in het administratief dossier werd opgenomen, leidt niet tot de conclusie dat dient te worden aangenomen dat dit proces-verbaal niet bestaat en dat de vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van een politionele interventie werd betrapt met een vals Kroatisch rijbewijs en een vals Kroatisch paspoort niet correct zou zijn. De Raad merkt nog op dat de verwerende partij

geen betrokken partij is bij de door de politie gedane vaststellingen en dus ook niet zomaar kan beschikken over het betrokken proces-verbaal vermits dit deel uitmaak van het strafdossier, zoals zij opmerkt in haar nota. De verwerende partij wordt via het administratief verslag wel in kennis gesteld van feiten die mogelijkerwijs gevolgen hebben op verblijfsrechtelijk vlak. In dit verband volstaan het ter kennis brengen van de gedane vaststellingen en het nummer van het proces-verbaal, zoals in casu. De Raad merkt nog op dat het verzoeker als betrokken partij vrijstaat om het originele proces-verbaal op te vragen bij de bevoegde diensten, dit aan de hand van het PV-nummer dat wordt vermeld in het administratief verslag.

Het tweede middel is derhalve, in zoverre ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig november tweeduizend zestien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter.

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA